

„Numai mila lui Dumnezeu ne scapă de viclenia diavolilor”

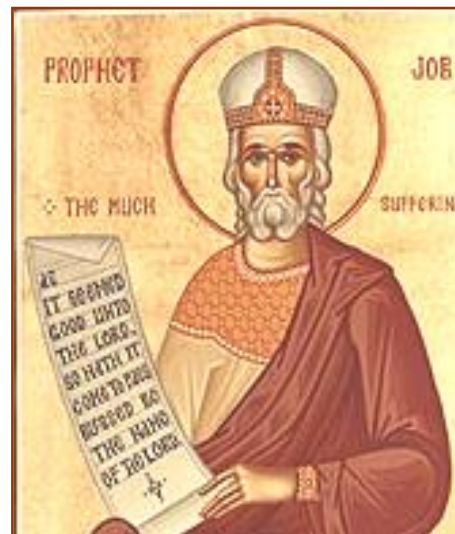
❖ Marele ascet Chiril Fileothis povestește următoarea întâmplare:

În timpul unei rugăciuni de noapte în chilia lui, priveghind și spunând rugăciunea: "Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!", când avea nouă zeci de ani, și văzându-l diavolul slăbit de bătrânețile adânci a voit, fie și în clipele sale din urmă să-l amăgească și să-l tragă în rătăcire demonică. Astfel, cu totul pe neașteptate, s-a arătat în fața Cuviosului interiorul unei frumoase biserici în care slujea un pustnic foarte cunoscut, pe care l-a văzut în Ușile Împărătești și, fără să spună: „Cu frică de Dumnezeu cu credință și cu dragoste, apropiați-vă!”, l-a chemat să se împărtășească :

– Vino, Chirile, să te împărtășești, vino!

Îndreptându-se spre preotca să se împărtășească, fără să înțeleagă cum de s-a mișcat până acolo, din obișnuință și de frica pe care o avea, și-a făcut cruce zicând:

– Hristoase al meu, mie, nevrednicului?

Sfântul și Dreptul Iov prăznuit pe 6 mai este socotit a fi pildă omenească de suferință și răbdare în încercările îngăduite de Dumnezeu asupra oamenilor.

Atunci s-a auzit un tunet înfricoșător. A căzut un fulger în cer senin, cum am spune, și toate au dispărut ca într-un fum, lăsând în urmă o duhoare greu mirositoare. Toată chilia duhnea de acel miros, încât a trebuit să deschidă ușa și ferestrele pentru a se aerisi. De ce? Pentru că era o arătare satanică, din moment ce, „acesta Satana, se transformă (chiar și) în înger de lumină” (2 Corinteni 11, 14), cu riscul ca să-și piardă Cuviosul sufletul său.

Este cunoscut că nimeni dintre noi nu are siguranța până se va despărți sufletul de trup. Pericolul pierzaniei și iadului nu-l are numai cel tânăr, ci și cel ce se află la adânci bătrânețe, atunci când îl părăsesc puterile trupești și duhovnicești, odată cu memoria.

❖ Odată, un monah făcea metanii toată noaptea, mult mai mult de o mie.

Într-o noapte i s-a arătat ”hristos,, și i-a zis:

– Am venit să te premiez și să te felicit.

Acela însă ținea capul plecat în pământ.

– Întoarce-te, copile, să mă vezi! și i-a mângâiat părul.

Ascetul nu s-a întors să-l vadă.

– De ce nu te uiți la mine?

– Nu vreau să te văd aici, ci în cealaltă viață!

Și cum i-a spus aceste lucruri, diavolul a dispărut, lăsând în urma lui un miros urât.

Să ne amintim de nefericitul Iov.

Din întâmplarea lui, tragem concluzia că Dumnezeu îi permite diavolului să se lupte cu noi, însă până la un anumit punct. Se luptă cu noi prin boli, invalidități și accidente de tot felul. Aceste lucruri nu se întâmplă numai celor păcătoși, dar și celor drepți, chiar și sfinților. Și copii pot fi încercați, pruncii nevinovați, cei mari și cei mici, bărbații, femeile, cei căsătoriți sau necăsătoriți, monahii...

Numai mila lui Dumnezeu ne scapă. De aceea, zi și noapte să stăruim în rugăciune: "Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!" .

(Protopresbiter Stefanos Anagnostopoulos, Rugăciunea în lume)